

บทหนึ่งหน้าอ่าน

นำเสนอเมื่อ : 1 มี.ค. 2552

บทหนึ่ง

วันเฉลิมพระเกียรติ 1

***ชายชราวัยนับเงินอยู่หน้าเคาท์เตอร์ธนาคาร เงินที่เขาเก็บหอมรอมริบมาเกือบทั้งชีวิต

“ครบไหมคะ คุณลุง” ชายชราคนนั้นพยักหน้าแล้วเดินออกไป

“ลุงแกเบิกเงินไปทำไมเยอะขนาดนั้น”

“เห็นแกบอกว่าจะเข้ากรุงเทพ ไม่รู้ว่าต้องใช้เงินเท่าไร แกเลยเบิกไปเผื่อ”

“สงสัยจะไปหาลูกหาหลานแน่เลยเนอะ” “คงจั้นมั้ง”....

ตัด

***ในขณะที่แม่กำลังเช็ดตัว ลูกชายและลูกสาวที่เพิ่งอาบน้ำเสร็จอยู่นั้น

พ่อก็ตะโกนมาจากอีกห้องหนึ่งว่า “แม่ เห็นเสื้อสีเหลืองของพ่อไหม”

“ก็อยู่ในตู้那儿แหละ หาดิ” “ก็มันไม่เจอนี่” “จั้นพ่อมาแต่งตัวให้ลูกมา..... หอะไรไม่เคยเจอ”

พ่อเดินเข้ามา ลูกทั้งสองเห็นพ่อ ทั้งคู่วิ่งเล่นเข้าหากัน พ่อทำท่าสัต์ว้ประหลาดแก้งลูกๆ

“อย่ามัวแต่เล่นนะ รีบแต่งตัว” แม่พูดพลางหันหลังเดินออกไป พ่อทำท่าล้อเลียนแม่ ลูกทั้งสองชอบใจ “พ่อทำไมเราต้องใส่เสื้อเหลืองกันด้วยละ” “วันนี้คนไทยทุกคนเขาใส่กันเพื่อแสดงความรักในหลวง ลูกรักในหลวงไหม” “รักครับ”

ตัด

***ในบ้านที่แบ่งเป็นห้องหลายห้อง แสงไฟเพียงน้อยนิด แต่มีหญิงสาวกลุ่มหนึ่งนั่งกันเรียงราย มะลิอายุประมาณ 25 ปี แต่งหน้าจัด เดินเข้ามาในห้องที่มีหญิงร่างท้วม ที่นั่งอยู่บนโต๊ะดูทีวีอยู่ “มามา ฟรุ้งนี้หนูขอลาหยุดนะ” “แกจะไปไหน” “หนูบอกมาแล้วนี่” “แกจะไปทำไม คนอย่างเราไม่สมควรไปหรอก ดูภายนอกทางทีวีก็ได้” “แต่หนู.....” มีเสียงชายเข้ามาแทรก “มะลิ มารับแขก” มะลิจำใจต้องเดินออกไป.....

ตัด

***ชายหนุ่มใส่สูทภูมิฐานยืนอยู่ในล็อบบี้โรงแรมหรูแห่งหนึ่ง กำลังคุยโทรศัพท์ “ครับ ผมจะพักแรมอย่างดี.....รูดครับ ว่าเป็นความหวังของบริษัทครับ เชื่อใจผมได้ครับ” ชายหนุ่มวางหูโทรศัพท์ลง วันนี้เป็นวันสำคัญสำหรับเขา เขาอาจจะได้เลื่อนตำแหน่งก็อยู่ที่วันนี้แหละ
ฝรั่งแดงตัวภูมิฐานไม่แพ้ชายหนุ่มเดินเข้ามาหาชายหนุ่ม “หวัดดีครับ คุณจอห์นสัน ผมณรงค์เกียรติ วันนี้ผมจะมาดูแลคุณทั้งวันครับ เราไปกันเลยไหมครับ”.....

ตัด

***ในบ้านชายชราที่ดูจะแก่กว่าตัวเจ้าของบ้าน
ประดับพระบรมฉายาลักษณ์ในหลวงเพียงรูปเดียวซึ่งเป็นรูปเก่าๆมากแล้ว ประดับไว้ตรงหัวนอน
ชายชรากำลังเก็บเสื้อผ้าใส่กระเป๋า เขาพับผาเสื่ออย่างดี เขาเดินไปเปิดลิ้นชัก
มีรูปขาวดำของหญิงสาวคนหนึ่งชายชราเก็บมันไว้ในกระเป๋าเสื้อยืดสีเหลืองตัวใหม่เอี่ยม
ชายชรามองรูปอีกครั้งเราพิมพ์คนเดียวกันว่า “เราไปด้วยกันนะยาย”

ตัด

***พ่อเอาของใส่ในรถเสร็จเรียบร้อยแล้ว หยิบกล่องวีดีโอมาถ่ายแม่และลูกๆทั้งสอง
ลูกๆทั้งสองเล่นกลองอย่างสนุก แม่ก็ยังไม่ยอมเลิก พ่อเอากล่องมาถ่ายตัวเอง “ขนาดนี้เวลา 8.30 น.
เรากำลังเดินทางไปร่วมงานที่สำคัญครั้งหนึ่งของคนไทย” “พอหยุดเล่นแล้วขึ้นรถไปกันซะที
เดี๋ยวจะไปไม่ทันนะ...”

“แม่ชอบเบรกเรื่อยเลย...” พ่อหยุดถ่ายจัดแจงให้ทุกคนเตรียมตัวขึ้นรถ มีเสียงใสๆจากเพื่อนบ้าน
ดังขึ้นมาว่า “ไปเที่ยวกันหรือ” “เปล่า จะไปกรุงเทพ” “อ้าว ไปทำไรกันละ” “จะไปร่วมพิธีวันนี้นะหนอย”
“โหลงทูนะนั่น ไกลขนาดนั้น” “ครั้งหนึ่งในประวัติศาสตร์นะ ถ้าไม่ได้ไปคงเสียใจแย่”

ตัด

***มะลิแต่งตัวด้วยเสื้อเชิร์ตสีเหลือง วันนี้มะลิไม่ได้แต่งหน้าจัดเหมือนเมื่อคืนที่ผ่านมาแล้ว
มะลิเดินลงบันไดมา เจอมามาซัง นั่งอยู่ “แกจะไปไหน” “หนูบอกแล้วว่าวันนี้หนูจะลา” “ก็จะไปทำไม
คนอย่างเราไม่เหมาะกับงานแบบนี้หรอก” “แต่หนูก็คนไทยคนหนึ่งนะ” “แล้วไง
อาซึ่พอย่างแกไปร่วมพิธีใหญ่งานให้เสียเกียรติเปล่าๆนะซิ ไม่ต้องไปหรอก” มะลิได้แต่ยืนเงยบ
แล้วค่อยๆเดินขึ้นกลับไปห้องตามเดิม.....

ตัด

***ชายหนุ่มขับรถไปตามถนน มิสเตอร์จอห์นสัน มองออกไปข้างนอก ที่ผู้คนเดินกันควักไขว่

“ทำไมวันนี้คนไทยใส่เสื้อเหลืองกันทุกคน”(ภาษาอังกฤษ)

“วันนี้เป็นวันเฉลิมพระเกียรติพระมหากษัตริย์ของเราครับ”(ภาษาอังกฤษ)

“แล้วทำไมคุณไม่ใส่”(ภาษาอังกฤษ) “คือว่า...”(ภาษาอังกฤษ) “ผมอยากใส่บ้าง”(ภาษาอังกฤษ)

ตัด

***ชายชรามาถึงหมอนัดแล้ว ขนาดยืนแกกั๊งๆไม่รู้ว่าจะไปทางไหนต่อ ก็มีหนุ่มใจดีเดินเข้ามาหา

มาถามว่าจะไปไหน ชายชราคิดว่าคนไทยที่ใจดียังมีอยู่
พอชายชราบอกว่าจะไปไหนชายหนุ่มคนนั้นรีบพาชายชราขึ้นบนรถเขา อีกไม่กี่นาทีต่อมา ชายชราถูกไล่ให้ลงจากรถ
ชายหนุ่มคนนั้นเอาไปหมดเหลือไว้เพียงรูปขาวดำหญิงสาวที่ชายชราพกไว้ในกระเป๋าเท่านั้น
ชายชรามองดูรถแล่นจากไป.....

ตัด

***ในรถยังงู๋งู๋ หลุกๆไม่ยอมนอนตลอดทาง คงเพราะตื่นเต้นที่ได้มากรุงเทพฯครั้งแรก
ขณะที่รถติดดูจิ้งหิบบุกลงมาจากแม่ แม่ก็สนุกสนานกลับกลองบ้าง เสียงงู๋งู๋ของลูกตุ้งออกมา
“พอเราจะได้เห็นพลูไม้คะ” “เห็นซิ” “พลูใหญ่ๆเลยนะครับ” “ใช่แล้ว” “ใหญ่กว่าดวงจันทร์ด้วย” “จา”
“พอนี้ก็ถ่ายจัง” “ถ่ายซิ มันเป็นเรื่องประวัติศาสตร์ ให้เป็นเกียรติสำหรับตระกูลเรา
พอลูกๆเปิดดูจะได้คุยกับเพื่อนได้ว่าเป็นส่วนหนึ่งในประวัติศาสตร์” “ประวัติศาสตร์อะไรคะพ่อ”
“ก็ประวัติศาสตร์ที่เรามีพระมหากษัตริย์ที่ดีที่สุดในโลกซิ ลูกๆต้องจดจำวันนี้ให้แม่นนะ” รถขยับได้ตั้งนานแล้ว
แต่พอยังไม่ได้ขยับมีเสียงแตรไล่ “จะรีบไปไหนกันนะ” พอบนพลางเขี่ยนรตออกไป

ตัด

***ชายหนุ่มบีบแตรไล่รถที่อยู่ข้างหน้า ทั้งๆที่รถแล่นแล้วไม่ยอมออกสักที มีสเตอร์จอห์นสัน
เปลี่ยนมาใส่เสื้อสีเหลืองแล้ว ชายหนุ่มขับรถไปด้วยอารมณ์ไม่ดี “ไปไม่ทันกันพอดี”
“วันนี้เขามีกงานอะไรกันหรือ”(ภาษาอังกฤษ) “อ้อพระราชพิธีเฉลิมพระเกียรติกษัตริย์เรานะครับ”(ภาษาอังกฤษ)
“เขาจัดกันที่ไหน”(ภาษาอังกฤษ) “ข้างหนานี้แหละครับ”(ภาษาอังกฤษ) “ผมอยากรวมงาน”(ภาษาอังกฤษ)
“แต่โปรแกรมที่ผมจัดให้เขาต้องไป....”(ภาษาอังกฤษ) “คุณก็แค่นะซีล มันซีล
คุณเป็นคนไทยทำไมคุณไม่อยู่รวมพิธีนี้”(ภาษาอังกฤษ) ชายหนุ่มได้แต่นั่งเงิบ “ผมจะไปร่วมงานนี้แทน
แล้วคุณ ก็ไปหาเสื้อเหลืองใส่ด้วย”(ภาษาอังกฤษ)

ตัด

***มะลินอนอยู่บนเตียง มะลินึกถึงคำพูดของมามาซึ่ง ที่ว่า
อาซีพออย่างเราไม่ควรไปมันไม่เหมาะกับงานแบบนี้ นำตามะลิคลอเป้า เธอไม่มีสิทธิ์ไปร่วมงานนี้จริงๆ หรือ
ขนาดติดอยู่นั้น มีเสียงมามาซึ่งดังโหวกเหวกข้างล่าง มะลิเดินออกจากห้องลงไปข้างล่าง “มีอะไรหรือมามา”
“ก็มีไอแก่คนนึงนะซี มันบอกวามันมารวมพิธีงานที่มีงจะไปนี่ มันมาจากต่างจังหวัด
มันบอกวามันมาถึงก็โดนปล้นเอาเงินไปหมดเลย มันเลยมาขอเงินแล้วจะให้พามันไปร่วมงาน”
“แล้วเขาไม่ไปแจ้งตำรวจก่อนหรือ” “ก็แกบอกว่ ถ้าไปแจ้งตำรวจตอนนี้แกอาจจะไปงานไม่ทัน
แกตั้งใจจะงานนี้สุดสุดบุกเบิกเงินมาหมด คนอย่างงี้ก็มีด้วย คงเป็นพวกซีเหล่าจะเอาเงินไปกินเหล้าหมदनั้นแหละ”
“ตอนนี้แกเดินไปไหนแล้วละ” “ไล่ไปโนนแล้ว คงจะไปเดินขอคนอื่นนั่นแหละ” มะลิวิ่งขึ้นไปบนห้องไปเอากระเป๋า
แล้วลงมาเดินชนมามาซึ่ง “นั่นแกจะไปไหน” “วันนี้หนูลา...ถ้างมามาซึ่งหักเงินหนูก็ได้”
มะลิพูดพลางวิ่งออกไปทางที่ชายแก่คนนั้นเดินไป.....มะลิวิ่งทันชายชราคนนั้น ทั้งคู่หยุดกันแป๊บนึง
แล้วเดินต่อไปข้างหน้าพร้อมกัน

ตัด

***พลูเฉลิมฉลองสว่างไสวทั่วฟ้า พ่อยังไม่เลิกถ่าย หลุกๆตื่นเต้นกับพลูในคำคืนนี้
“มันยิ่งใหญ่จริงๆนะแม่” ชายชราหนึ่งพักข้างทาง มะลิเดินมาหาพร้อมถือน้ำนมมียื่นให้ชายชรา ทั้งคู่ยิ้มให้กัน
มีสเตอร์จอห์นสัน ดูมีความสุขกับงานวันนี้นัก ชายหนุ่มเหม่อมองพลูสายดาววางเปล่า
“คุณโชคดีนะที่เกิดมาเป็นคนไทย”(ภาษาอังกฤษ)

ตัด

วันเฉลิมพระเกียรติ 2

เสียงโทรศัพท์ ดังขึ้นเป็นครั้งที่ 3 แล้ว

แต่วันเฉลิมก็ยังไม่ยอมลุกขึ้นมารับสักที แม้มันจะยังเป็นเวลาเช้าอยู่ แต่เขาก็ตื่นแล้ว ไม่สิ พุดให้ถูกคือเขายังไม่ได้นอนทั้งคืนตางหาก เพราะเรื่องเมื่อวานเป็นเหตุที่ทำให้เขานอนไม่หลับ

เสียงโทรศัพท์เงียบหายไปแล้ว เขายังนอนดวบนเพดานค้างอยู่อย่างนั้น.....

แล้วเสียงโทรศัพท์ก็ดังขึ้นอีกครั้ง คราวนี้เขาเอื้อมตัวไปรับโทรศัพท์

“พ่อ มีอะไร” มีเพียงพ่อของเขาเท่านั้นที่จะโทรเข้ามาในห้องเขาแทนที่จะโทรเข้ามือถือ

“วันจันทร์ผมต้องทำงาน ผมไปไม่ได้หรอก”

“พ่อเข้าใจผมหน่อยสิ.....มันไม่ใช่ไกลๆนะ...อีกอย่างพ่อก็รอดูถ่ายทอดทางทีวีก็ได้นี่”

“ไม่ใช่อย่างนั้นพ่อ พ่อมาค้างที่คอนโดผมไม่ได้หรอก ห้องผมมันเล็ก”

“พ่อดูถ่ายทอดทางทีวีละกันนะ ผมจะไปทำธุระแล้ว อย่างไรผมจะโทรหาพ่ออีกทีละกัน แค่นี้ละ”

เขาวางโทรศัพท์ โดยที่ไม่ขยับไปไหน จนกระทั่งโทรศัพท์มือถือของเขาดังขึ้น เขาดูหน้าจอ ขึ้นชื่อ

คุณสุรเกียรติ เขาปล่อยให้มันดังอย่างนั้น แต่สุดท้ายเขาก็รับมัน “ครับ หัวหน้า.....”

ตัด

มือของพ่อวันเฉลิม เอื้อมไปเบาเพลงวิทยุในรถ

“ไม่เห็นแก ต้องเปิดดังขนาดนั้นเลย”

เขาไม่ตอบอะไรสายตามองเหม่อไปข้างหน้า แม้เขาจะไม่พอใจแต่เขาก็ไม่อยากจะล้อต่อเถียงกับพ่อ

“แกมารับซะป่านี่ จะไปทันไหม” “ทันอยู่แล้วพ่อ ขับรถประมาณ 4 ชั่วโมงก็ถึงแล้ว”

“แกอย่าซิ่งให้มันมากนัก จำไว้เวลาขับรถแกต้องนับ 1 ใหม่เสมอ”

เขาไม่สนใจขับรถต่อไปเรื่อยๆ เสียงโทรศัพท์ดังขึ้น เขาหยิบขึ้นมาดูหน้าจอ เป็นชื่อคุณสุรเกียรติอีกแล้ว เขาปล่อยให้มันดังอยู่อย่างนั้น แล้ววางลงข้างๆตัว

“นี่แกจะไม่รับโทรศัพท์เหรอ” เขาไม่ตอบ เสียงโทรศัพท์ยังดังอยู่

“การหนีปัญหามันไม่ใช่วิธีแก้ปัญหนะ” เขามองหน้าพ่อของเขา เสียงโทรศัพท์เงียบลง

ตัด

คุณสุรเกียรติเดินเข้ามาหาเขา พลังเอามือมาวางบนบ่า

“อย่าคิดมาก ใครๆเขาก็ทำกัน”

“แต่มันเป็นการโกงบริษัทนะครับ”

“ที่ไหนๆเขาก็ทำกันทั้งนั้น ถ้าไม่ทำจะอยู่ได้ไง เงินเดือนก็แค่นี้เอง”

“เอาน่า รู้ใช่ไหม เดือนหน้าจะมีการพิจารณาดำแหน่งหัวหน้าฝ่ายนะ ผมคิดว่าคุณเหมาะสมดีนะ”

“ตำแหน่งนี้ พี่บอยเขาจะได้นี่ครับ”

“ไม่เป็นไร ผมพิจารณาใหม่แล้ว”

“คุณก็แค่ทำเฉยๆ แค่นั้นเอง หรือจะเอาส่วนแบ่งด้วย”

“เอาใจละกัน คุณตัดสินใจได้เมื่อไรบอกผม....แต่อย่าตัดสินใจนานนัก ผมไม่ชอบ”

“คุณคงรู้นะ ผมยื่นโอกาสดีๆอย่างนี้กับคุณ เพราะผมชอบคุณ ทั้งๆที่ผมมีทางที่ง่ายกว่านี้เยอะ
หวังว่าคุณคงไม่ทำให้ผมผิดหวัง”

ตัด

“ตอนพ่อทำงาน พ่อไม่อยากจะตำแหน่งสูงๆบ้างหรือ”

วันเฉลิมเปิดการสนทนาหลังจากทั้งคู่นั่งเงียบกันมานาน

“ทำไมพ่อจะไม่อยาก แต่เรามันไม่มีเส้นสาย พวกพ้องก็ไม่มี มันก็ได้เป็นอย่างไรที่มันเป็นอยู่นั้นแหละ”

“แล้วทำไมยังทนทำมันจนพ่อเกษียณล่ะ” “ใครว่าพ่อทน”

“ทำไปโดยไม่มีควมก้าวหน້อย่างนี้ไม่เรียกว่าทนหรือ”

“ข้าราชการระดับชั้นมันก็เพิ่มขึ้นทุกปีอยู่แล้ว”

“แล้วไง ระดับชั้นเพิ่มก็แค่เงินเดือนเพิ่ม แต่ตำแหน่งพ่อก็เท่าเดิม”

“อาชีพข้าราชการเป็นอาชีพที่มีเกียรติ บางทีตำแหน่งมันก็ไม่สำคัญหรอก”

“สำคัญซี ดูอย่างพ่อตอนนี้สิ พ่อก็เป็นแค่อดีตข้าราชการระดับ 7 แก่ๆคนหนึ่งเท่านั้นเอง”

“แต่พ่อก็ส่งแจนเรียนจบได้ละกัน” “มันไม่เกี่ยวนี่พ่อ” “แกช่วยแวะบ้มีข้างหน้าให้พ่อหน่อยได้ไหม”

วันเฉลิมอยากจะพูดอะไรต่อ แต่เขาก็ไม่พูด พร้อมทั้งเลียวบ้มีตามทีพ่อต้องการ

“สักวันแกก็จะรู้อเอง” พ่อของเขาพูดน้ำเสียงทีเขาแทบไม่ได้ยิน

ตัด

วันเฉลิมยื่นคุยโทรศัพท์ที่อยู่หน้าห้องน้ำของบ้มี ด้วยท่าทีสับสน

“เรื่องนั้นผมกำลังคิดอยู่ครับ ผมอยากได้เวลาอีกสักนิดนะครับ แล้วผมจะโทรไปนะครับ”

เขาวางโทรศัพท์พร้อมทั้งเดินไปล้างหน้า เขามองตัวเองผ่านกระจก เหมือนกับตั้งคำถามกับตัวเองว่า
เขาจะเป็นคนแบบไหน เขาควรคว้าโอกาสนี้หรือว่าควรปล่อยให้มันไป เขาตื่นจากภวังค์
เดินเขาไปเรียกพาพ้อในหน้า

“พ่อ เดี่ยวเราจะไปไม่ทันนะ รีบหน่อย”

ไม่มีเสียงตอบจากพ่อของเขา เขาเรียกเสียงดังขึ้นพลางทุบประตู เมื่อเขาเห็นว่าผิดปกติ เขาพังประตูห้องเข้าไป ภาพที่เขาเห็น พ่อนอนสลบพร้อมมีร่องรอยของเลือดที่พ่อไอ ออกมาเติมพื้นห้องน้ำเวลานี้เขาได้แต่ยืนตัวแข็งมองพ่อของเขา

ตัด

“ครับ ผมจะรีบพาไปโรงพยาบาลด่วนเลยครับ ตอนนี้อยู่แถวสิงห์บุรีแล้ว”

“เดี๋ยวผมจะแวะเข้าเมืองพาพ่อไปโรงพยาบาลแถวนี้แหละครับ” วันเฉลิมมองพ่อที่นั่งอยู่ข้างรถเขา

“นั่นแกจะทำอะไรนะ” “ผมก็จะพาพ่อไปโรงบาลนะซิ” “ไม่ต้อง แกลืมาแล้วว่าต้องพาฉันไปไหน”

“แต่พ่อ....” “ไม่มีแต่ พ่อให้แกมารับไปงานเฉลิมพระเกียรติ ไม่ใช่ให้แกพาไปโรงบาล”

“อย่างนี้พ่อจะยังไปอีกหรือ มันสำคัญขนาดนั้นเชียวนะหรือ พ่อดูถ่ายทอดโทรทัศน์ที่โรงบาลก็ได้”

“ถ้ามันลำบากนักก็ปล่อยให้พ่อลงตรงนี้ พ่อไปเองก็ได้”

ทั้งคู่จึงรีบไปสักพัก

“ทำไมพ่อไม่บอกผม” “แกไม่ต้องห่วง แกขับต่อไปทำหน้าที่ของแกก็พอ”

ตัด

รถพาทั้งคู่เข้ามาในกรุงเทพแล้ว พ่อของเขากำลังนอนหลับอยู่ในขณะที่เขายังเต็มใจไปด้วยคำถามมากมายในใจ

“พ่อก็เคยน้อยใจนะ ว่าเราทำงานหนักกว่าคนอื่น แต่ทำไมเราถึงไม่ก้าวหน้า ตอนนั้นพ่อท้อมาก...” พ่อเขาดิ้นแล้ว สายตาเหม่อมองไปนอกรถ ชายหนุ่มได้แต่รับฟัง

“พ่อคิดว่า ถ้าเราเกิดมาในตระกูลที่ดีกว่านี้ มีพวกพ้อง มีเส้นสาย มันคงจะทำให้ทำอะไรง่ายขึ้น.....”

“ในเมื่อทำงานหนัก แต่ไม่มีใครเห็นคุณค่า พ่อจึงคิดที่จะเป็นเหมือนข้าราชการส่วนใหญ ที่เข้างานสาย กลับบ้านเร็ว ทำไปวันๆ แล้วเอาเวลางานไปทำธุระส่วนตัว....”

“จนมาวันหนึ่งพ่อมาได้ฟังพระราชดำรัสของในหลวง พ่อจำไม่ได้หมดหรือว่าท่านกล่าวอะไรบ้าง แต่ที่พ่อจำแม่นก็คือ ท่านกล่าวว่าในการปฏิบัติราชการนั้น ขอให้ทำหน้าที่เพื่อหน้าที่อย่านึกถึงบำเหน็จรางวัลหรือผลประโยชน์ให้มาก ขอให้ถือว่าการทำหน้าที่ได้สมบูรณ์เป็นทั้งรางวัลและประโยชน์อย่างประเสริฐ”

“ตั้งแต่นั้นมา พ่อจะภูมิใจกับงานของพ่อ อย่างน้อยแม้จะไม่มีใครเห็น แต่พ่อคิดว่าสิ่งที่พ่อทำนั้นมันสมบูรณ์แล้ว”

“วันนี้เป็นวันครองราชย์ครบ 60 พรรษา ของในหลวง ที่พ่อต้องมาในวันนี้ให้ได้ เพราะพ่ออยากขอบคุณท่านเหลือเกิน แม่พ่อจะไม่เคยเขาเฝ้าในหลวง เป็นเพียงประชาชนคนไทย 1 ใน 60 ล้านคน แต่วันนี้จะเป็นอีกหนึ่งวันที่พ่อยืนอยู่บนแผ่นดินไทยผืนนี้ได้อย่างเต็มภาคภูมิ ”

“คนใกล้ตายจะเป็นอย่างนี้ทุกคนแบบพ่อไหมหนอ” พ่อยิ้มออกมา แต่วันเฉลิมหน้าเศร้า เป็นครั้งแรกในรอบหลายปีที่เขาได้คุยกับพ่ออย่างที่เขาคเคยทำในสมัยเด็ก

ตัด

รถของทั้งคู่ไม่ได้ขยับมานานกว่าครึ่งชั่วโมงแล้ว ทั้งๆที่สถานที่ที่จะไปอยู่เพียงแค่อีตเจีย
พอของวันเฉลิมยังมองออกไปที่นอกกรต เห็นธงเหลือง โบกไสว แลวพอของเขาก็หันมาพูดกับเขา

“ชีวิต แกตอนนี้เป็นไงบ้าง” เขาอยากบอกพ่อเหลือเกินว่าเขา กำลังมีปัญหา
เขาต้องตัดสินใจอะไรบางอย่าง แต่เขาไม่รู้ว่าจะตัดสินใจอย่างไร เขาอยากให้ใครสักคนมาช่วยตัดสินใจแทนเขา
หรือไม่ก็คอยบอกเขาวาสิ่งที่เขาเลือกมันถูกแล้ว แต่เขาได้แต่เพียงมองหน้าพอ แลวยิ้ม

“แกเป็นผู้ใหญ่ขึ้นกว่าแต่ก่อนเยอะแล้ว ไม่ว่าแกจะเจออะไร พ่อคิดว่าแกสามารถตัดสินใจมันได้เอง”

“พ่อภูมิใจในตัวแกนะ” ประโยคสุดท้ายข้างแฉ่วเบาเสี่ยเหลือเกิน แต่เขาก็ยังได้ยืน
ตอนนี้พ่อหลับตาลงแล้ว อาจจะเป็นการพักผ่อนที่ยาวนาน สำหรับเขาคิดว่าพอสวมควรได้พักแล้ว
พอทำหน้าที่ได้อย่างสมบูรณ์แล้ว ทั้งหน้าที่พอ และหน้าที่ของคนไทยคนหนึ่ง แลวเขาละ
ชายหนุ่มมองออกไปข้างนอก เขากำลังมุ่งหน้าไปงานพิธี ที่เมื่อวันก่อนเขาคิดเพียงแค่ว่าดูถ่ายทอดทางทีวีก็พอ
แต่สำหรับตอนนี้การไปถึงพิธีมันมีความหมายทั้งสำหรับพอเขาและตัวเขาเอง เขามองพออีกครั้ง ก่อนตัดสินใจ
หยิบมือถือขึ้นมา โทรหาคุณสุรเกียรติ

“คุณสุรเกียรติ ผมตัดสินใจได้แล้ว.....”